

දෙමු කොට්ඨාස

තු. එච්.ඩී. ප්‍රසත්හලක

පටුන

පටුව

බෝඩරු සේවණෝ	06
වැවගම	08
කුල දෙවියෝ	10
මහසැය	12
ගල්වබු අස්කම	14
වැව මිහිර	16
ඡා සිගිරි	18
දහසක් ගල්කාණු	20
තල්පනයි පන්හිදියි	22
සිංහල රජධරුවෝ	24
සමන්වාල	28
සිරිදාලදා	30
රථ ලය්සනා වුණෝ...	32

පෙරවදින

ලොව අන් ජාතින් සතු සංස්කෘතික දායාද අගය කොට සැලකීමේ උසස් මානසික තත්ත්වයට කෙනකු ලහා වන්නේ න් සිය දැයේ උරුමය - අගය කිරීමට උගැන්මෙනි. ලොව මිනිසා සතු ආයාද රක්ෂණයටත් පෙශ්‍රණයටත් හිතකර ආකල්ප ඇති මිනිසකු බිජිකිරීමේ ජගත් ප්‍රයත්තය සාර්ථක වන්නේ ජාතික මට්ටමේ වගකීම නිසි ලෙස ඉටුවුව හොත් ය. මෙහි ලා පැවු හැඳීමෙන් බැහැර ව ජාතික දේ ආස්ථානයට මග 'සැලකීම අනාත්‍යවශ්‍ය ය. නුත්ත තාක්ෂණයේ අනිවාය හි ග්‍රහණයටත්, වාණිජත්වයේ ප්‍රවාහයටත් හැසුවන පායකයාට විශේෂයෙන් යෙළුවනයට භා පාසල් දරුවාට මෙය බෙදා හැවින් අවශ්‍යතාත්‍ය ය. අපගේ මේ කඩනියේ ඉහත කි අරමුණෙන් මෙහෙය(- විමෙකි.

අප සිතුහි අනුව මෙයට විතු නිර්මාණය කළේ එම. පාලයන්ගෙබ මහතා ය. රසික සිතෙහි සාර්ථක වින්ත රුප මැලවන්නට ඔහුගේ මෙම විතු මහත් සේ උදුවුවෙනු ඇත. පොතෙහි වස්තූ විෂයය ගැන සලකා මෙය පළකරන්නට ඉදිරිපත් වූ සුදර්ශී මුද්‍රණාලයාධීපති ගුණඛාස පිණිධියැරව්වී මහතා වෙසෙසින් පැයසුම් ලද යුතු ය. පිටපත් සැකසීමේ දී සහාය වූ ඒ. එවි බී. ජේමරන්න මහතාටත් පි. එවි. බී. හෝමන්ත මහතාටත් අපේ ස්තූතිය පළකරමු.

කර්තා

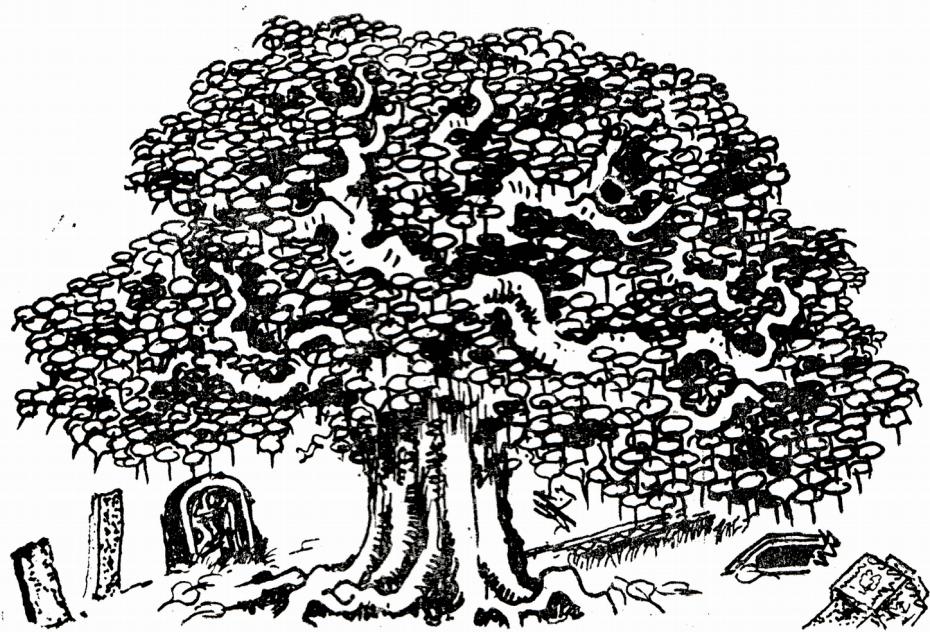
115, ගාන්ත පෙදෙස,
අසිරි උයන,
මොරටුව
1985, 03. 05

තමබපණ නී, සිහලදීප, සරන්ඩිවි, තපුබානා ඇ
නොයක් තම වලින් හැදින්වුණු එය ධර්ම දේශීපය ද විය;
පෙරදිග බාහාරාගාරය ද විය. එහි ඉතිහාසය මහා පෙ සාතක්
මෙන් ගාන්තිදායක ය; අනාවරණය වන නිධානයක් මෙන්
ඇනන්ද්‍රනක ය. එහි වුවන්ගේ දිවි පැවත්මේ හා සමාජ
සම්බන්ධතාවහි ද කුඩා ගල් කැටයමේ සිට මහ වැව තෙක් වූ
සුම් නිරමාණයක ම වින්ද්‍යා කාචාත්මයක් අත්තේ ය.
මෙය ප ස ක් කරන්නේ අපුරුව ආස්ථාදයකින් ප්‍රිතියටත්
ප්‍රමෝදයටත් පන් වින්ම රන් ය.....

බෝ තුරු සෙවණේ

නිවා කෙලෙස් ගිනි	ඇවිලෙන
නිවන් පුරට ගමන්	සදන
උදාර මුත් ගුණ	වැහෙන
බෝ තුරු සෙවණේ	
තබා කිරුළු රන් මිණි	මුතු
එදා රුළුන් බැතියෙන්	පිදු
අමා සුවය දෙන	පිරිපිදු
බෝ තුරු සෙවණේ	
සුදු මුද වැළි තල	මතුපිට
කාවන් සමසුන් ඇති	කොට
සම සින් සැදු තුන්	හෙළයට
බෝ තුරු සෙවණේ	
දෙදහස් පන්සිය	වසරක
හෙළයේ තොරතුරු	දැක දැක
මොක්සුර සරිකළ	සිරිලක
බෝ තුරු සෙවණේ	
දැල් වී බැබුජන	පහනේ
එළියෙන් හෙළ සින්	දිගුණේ
එයින් දහම දිව	තැනුණේ
බෝ තුරු සෙවණේ	

වැටගම

වැට දිය රුම් දී ඇල ම-
සිනා සිසි වෙල් යායට

ඡස්සේ

බස්සේ

නිල් ගොයම ද ඉන් කිරි වද
රන් පලසින් කෙත් යාය ම

පැසුණෝ

වැසුණෝ

වැට අසබඩ වනයෙන් දර
හෙල භාලේ බත සුවදින්

ලැබුණෝ

පිසුණෝ

පැණි වද පිරි බව කැලයේ බෙක
පවසා වන මල් පිපුණා ගස්

ඩල

වල

තැන තැන වූ සරනා ගව රල
පස් ගොරස ඉතිරිණි නිවහන්

පෙල

ඩල

අරමේ රන් කොත අහසේ
ගම සනසන මුදු බුදු ගුණ

දිලුණා

ගැයුණා

පන්සිල් රකුණා ජන හදවත්
සිරිකත රුදුණා කවඳත් ගම

වල

ඩල

කුලදෙවියෝ

බටුන් වඩන සහුන් නමින්
ලේඛ සේනසුන් තතුණේ
මිහින්තලය වෙස්සගිරිය
රන් පැහැයට හැරුණේ

මහා විහාරය ඇසුමර
දහසක් කුලදෙවියෝ
පන්ඩිද ගෙන ප්‍රස්ථකාල මත
සම්බුද්ධ බණ ලියුවේ

බුද්ධාස් දමපල් තෙරවරු
දඩිව සිට වැඩියෝ
පිවිතුරු බුද්ධ පණීවුව යළි
මගද බසින් ගැයුවේ

පහන් වැටක් සේ හෙළයේ
ඇදුරු පදවි දැරුවේ
මහ නිරිදුන් මහ මැතිදුන්
තනා දැයට පිදුවේ

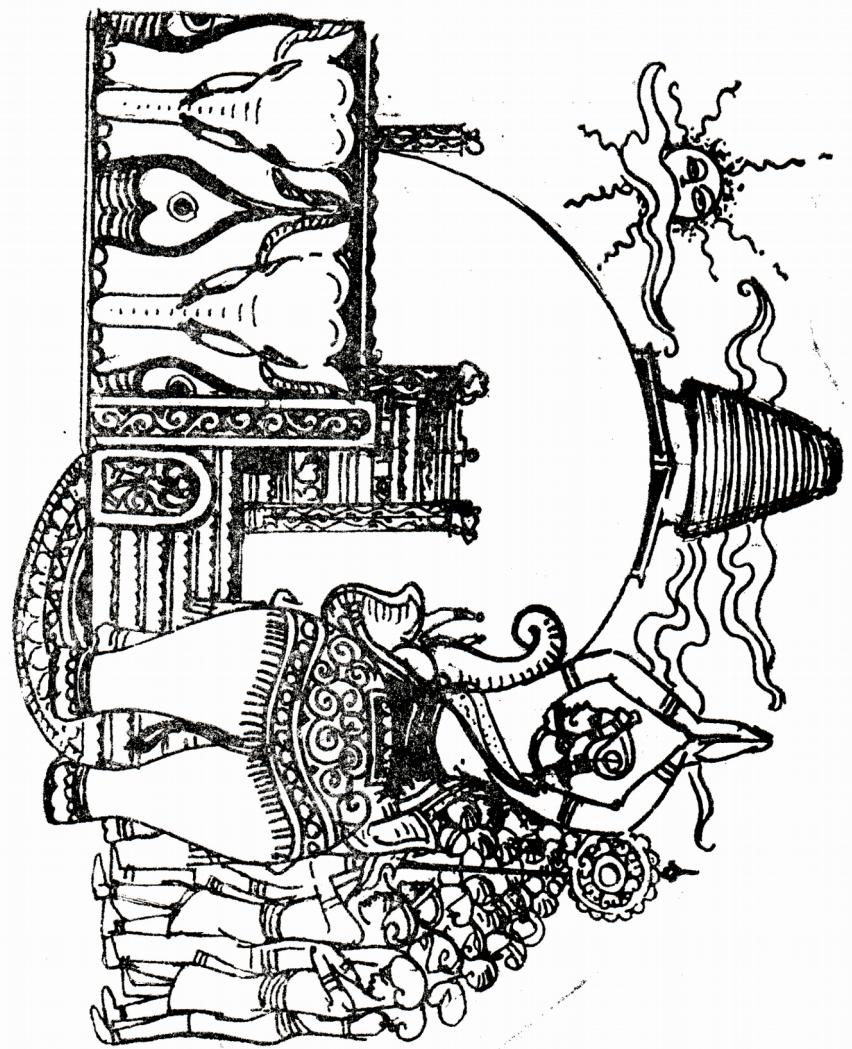
මහ සිංහය

අත තියා දැක වදින්න
අහසට රන් කොත බැඳුණා
දිලිසෙන රන් කොත මුදන්
බැබලෙන සිංහීණ රැඳුණා

පළහට ගොසින් හැඩ බලන්න
වට ඇත් පවරක් තැනුණා
සෑ මථවට නැග වදින්න
ගල් පඩි ජේලිය සැඳුණා

සෙල් කැමයම වලින් පිරි
ඝාහල්කඩ ඔප වැඩුණා
රසක් දාතු නිදන් වෙලා
මහ සෑ නාමය ලැබුණා

හේවිසි හොරනැ පුද මද
බුද ගුණ රාවය නැගුණා
ගැමුණු නීරිදිගේ නාමය
හෙළ දන හදවත අඹුණා

గල් වඩු දස්කම

මහ කජ ගල් පිළිම වෙලා

පවසන වස්කම

ඡ් ඇපගේ මේමුත්තන්

පළකළ දස්කම

සමාදි සෙල් පිළිම වෙනින්

මුදු ගුණ ගැලුවා

අමා මැණි සේවණ්

සුව හෙළයන් දුටුවා

හැබ කැටයම මල් ලියකම

ගල් මත කෙටුණා

මුනි ගුණ එළියෙන් සඳකඩ

පහණක් මැටුණා

ලෙණ සෙනසුන් තුළින් දහම

රාවය නැගුණා

රජ ගල් කුප්පලටන් ඉන්

මුදු බව ලැබුණා

මිහින්තලා තපෝවනය

මහ රහත් පා තබර සිජිනා
සිහින් යුදු වැල්ලේ
පහන් සද කැන් ගලා හැලිලා
සුදුනු පියවිල්ලේ
නිසල තුරු සෙවණේ
තපෝ බිම මිහින්තල අරණේ
බුද්‍යන් දමසක් දෙසු මිගඩ
වනේ සේ නිවිලා

පොකුනු මත සද රෝස් වගේ
දිලෙන්නේ සද්ධරමය යි
ගල්තලා මත ගලන්නේ
ඝරමයේ ආලෝකය යි

තුරු ලතා මුද්‍ර ඇදෙන්නේ
මිහිදු අනුබුදු රුපය යි
සිහිල් මදනල ගයන්නේ
මිහිදු අනුබුදු රාවය යි

එඛ සිගිරි

පිළිමිණි පවුර දී
රහ දෙන නිල් දිය අගල දී
පවුර එජිට මන්දිර මත
රන් කොත් පොකුර දී

මිණි බැඳී තොරණ දී
තැන තැන පසතුරු වැයුම දී
සිහින් වලා පෙළ සිහිනා
සිගිරි සිරස දී

සිගිරි මැදුර දී
මිහි බට අප්සර විමන දී
සිහළ කලා ලොවේ රැශීන
මේ රජ දාන දී

දහසක් ගල් කණු

දහසක් ගල් කණු මේ මතුරන්ගෙන්
අතිතය සි අපේ අතිතය සි
අපේ ම සිංහල දැනින් ඉදිවානු
උදාර සිංහල අතිතය සි

එදා මෙතැන මේ ගල් ටැම රස මත
තිදස පුරේ විසිතුරු ආදුරුණා
දහසක් මහ රහතන්ගේ සෙවණට
ලෝවාමහපායක් සිදුරුණා

අහසින් මහ රහතන් මෙහි වැඩියා
රහත් මුවින් බණ පද ගැයුණා
ලෝවාමහපායේ නව මහල ම
පිරිසිදු සිල් සුවදින් පිරුණා

එදා පැවැති සැටි නෙතින් දකින්නට
වාසනාව මද වුණත් අපේ
ගරා වැටුණු ගල් කණු පෙළ යුටුවන්
හදවත අඩිමානයෙන් දැමේ

තල්පත දී පන්හිද දී

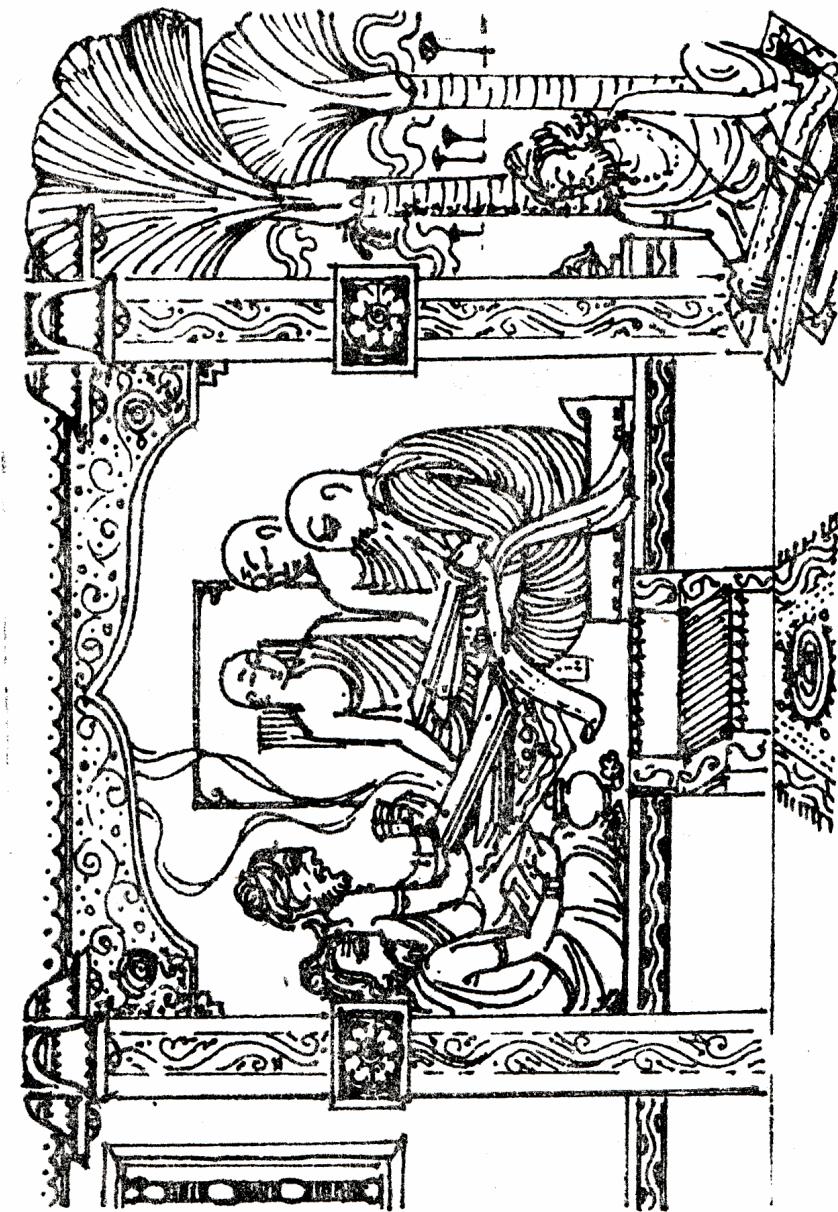
රජ නුවණින් කවසිලමි ණ
කව් රසයට විය සිතුමි ණ

නිවා සිත්හි දුක් කරද ර
ගලා ගියේ අමා වතු ර

බණ පදයෙන් පුත්සර ගේ
සිත් නිවුණා හෙළ දේර ගේ

මිණි කැට උපමා ගහු ලේ
අත සදහම් රුවන් වැ ලේ

හෙළ පන්හිද දුටු තල්ප
විය මෙලෙසට මහ පොත් ප ත්

සිංහල රජ දරුවෝ

සර කොට රජකම

සැලකු ගොවිකම

සිංහල රජ දරුවෝ

කිවි කම තෙර පත්

බදු මහ කවී පොත්

සිංහල රජ දරුවෝ

අග පත් වෙදකම

කෙළ පත් සිත්කම

සිංහල රජ දරුවෝ

පිළිපැද බුද ද[ං]

රක ගෙන රජ ද[ං]

බූ මහ නර විරුවෝ

වැට මිහිර

වැට තල මතු පිට දිය රූපී මද මද
පවන් වදේ සැලෙනෙයි
තැන තැන දිය මත දිය කාවුන් පෙළ
මාන බලා භිඳිනෙයි
වැට බැමෙමන් පැන ඇතට යන්නට
රළක් උඩට පනිනෙයි
බලන්න ලස්සන මුතු වරුසාවක්
එහෙන් මෙහෙන් වසිනෙයි

කෙළුවර නොපෙනෙන මහ දිග සිපද
හො හො භඩින් ගැයෙනෙයි
සිපද තාලෙට අසබඩ තුරු ලිය
සෙමෙන් සෙමෙන් රහනෙයි
මහ වෙල් යායේ තීල ගොයම පැල
ප්‍රේලි සැදි සිටිනෙයි
ඒ දැක ගන්නට සිතල දිය කද
සොරාව තුළින් පනිනෙයි

සමන්වය

අදී අහස් රුවන් කෙතින්

ලභ දිනිය රස් කෙදී

මුඛ සිනිය සූය මියුම

සම්බුද්ධ පදාලස විදි

වෙන් සුවද මල් රෝන් සුණු

වැදී පවන තුළ රදී

සැදී රුවට සමන්වය ගිර

සිත සිත බුද්‍ය ගුණ අදී

ගලා බසින මුද කරුණා

නදී දියෙහි ගිලි ගිලි

තෙම් නිවෙන දන හදවත්

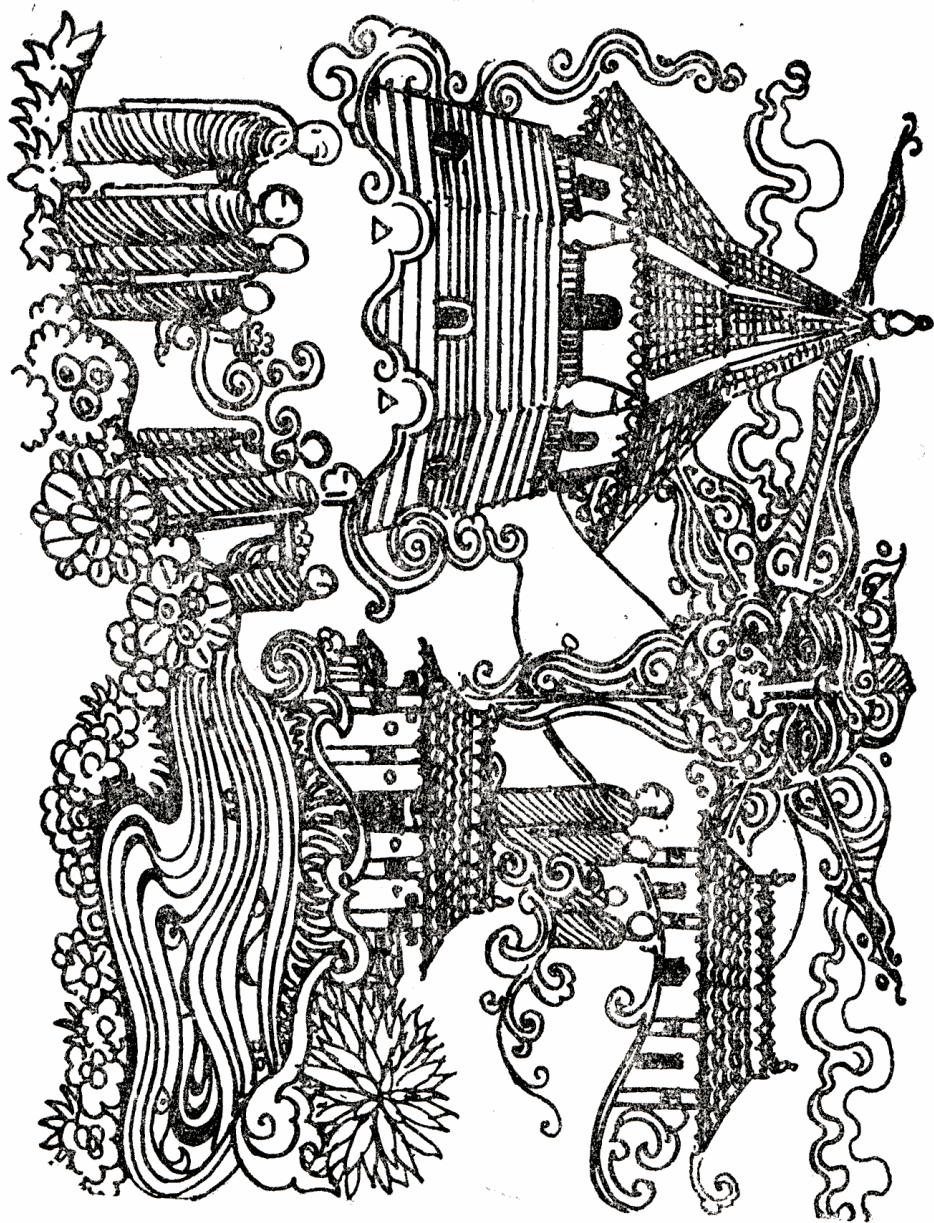
නිවනේ සිහිලස විදි

සිරි දළඳා

සෙ.කඩල කද
මුදන් රදි සුද
සේද වලා සෙවණේ
වැව දිය සිප එන
ගත සිත සනසන
සීතල මුද පවණේ
මල්වතු වෙහෙරින්
අස්ථිර වෙහෙරින්
සහ පිරිවර සුදුණේ
බල මැන උතුරන
මුද සම්බුදු ගුණ
සිරි දළඳා සෙවණේ

හෙළ රජ කිරුළින්
පුද ලද නොමින්
මෙ විසිතුරු පෙදෙසේ
තුරු හිස් මුදන්
විහැන් රවිනේ
නිති බුදු ගුණ පැවසේ
පුදනට දළඳ
මල් කැල පුබඳ
රන් හිරු කැන් සැරසේ
බල මැන උතුරන
මුද සම්බුදු ගුණ
සිරි දළඳා පියසේ

රට ලය්සන වුණේ

වතෙන් ගහ කොළත් නිදුකින්	ව�ඩුණේය
තිරිසන් සතාගත් උරුමය	ලඛුණේය
පුළුගේ දියේ පිවිතුරු බව	රකුණේය.
හෙළයට එසින් පුව සම්පත	සිදුණේය

අපේ කියා වැව දාගබි බදී	හින්දා
අපේ කියා හෙළ රට දැය රකි	හින්දා
අපේ කියා වි ගොවිතැන් කළ	හින්දා
විස්තු සමන් දෙවියන් රකවල්	බන්දා

ගෙය ලය්සන වුණේ තොද ගුණාදම	රකිලා
වතු ලය්සන වුණේ නෙක ගහ කොළ	ව�විලා
ගම ලය්සන වුණේ එකමුතුකම	රකිලා
රට ලය්සන වුණේ සම්බුද්‍ය බණ	අහලා

1964 දි ගෞරව පන්තියේ සාමාරථයක් සහිත ව සිය පුරුම උපාධියද දිනාගත් එව. ඩී. ජයතිලක විශ්ව විද්‍යාලය ගිෂ්පයකු වශයෙන් සිටියදී එකල පළවූ උසස් පෙළේ සභරාවලට ලිපි රසක් සැපයීය. ඉන් සමහරක් වෙන ම පොත් වශ යෙන් පළ කිරීමට තරම සාරවත් විය. පැරණි ඉන්දියානු ජ්වන ක්‍රම නම් පරායේෂණ කානිය සිහු පළ කර තුළයේ 1965 දිය. 1972 දි ග්‍රී ලංකා විශ්ව විද්‍යාලයේ විද්‍යාලංකාර මණ්ඩපයේ පැංචාත් උපාධි අධ්‍යාපන බිජේලෝච්චාව විශ්ව සාමාරථයක් සහිතව දිනාගත්තේ ප්‍රමුඛස්ථා නය ලබමිනි. කොළඹ විශ්ව විද්‍යායාලයේ අධ්‍යාපන ද්‍රීගනපති උපාධිය සඳහා අධ්‍යයනය ඇරඹීමත් සමඟ පාසල් ලමයින් ගේ නිර්මාණත්මක ලේඛන කුසලතා වර්ධනයට අවධානය යොමුකළ හේ ඒ සම්බන්ධ පොත් කිපයක් පළ කර විය. විෂයමාලා සංවර්ධන මධ්‍යස්ථානයේ සේවය කරමින් පෙළ පොත්, ගුරු උපදෙස් පොත් හා වෙනත් ලේඛන සම්පාදනයට සම්බන්ධවූ ජයතිලක සිංහල හාමාව ඉගැන්වීමේ ක්‍රම නවීකරණයට ප්‍රස්ථාල් මෙහෙයක් කෙළේය. කවියකු හා ගත් කතුවරයකු වශයෙන් අධ්‍යාපන ක්ෂේත්‍රයට බහුගෙන් වන සේවාව ඉමහති.

ප්‍රකාශක